

Předvídatelnost soudního rozhodování

Pokud soud ve skutkově podobných věcech rozhodne odlišně, aniž by v odůvodnění řádně a přesvědčivě vysvětlil důvody takového rozhodnutí, porušuje princip předvídatelnosti soudního rozhodnutí a ochrany legitimního očekávání účastníků a tím i právo na spravedlivý proces zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Ani ve skutkově podobných věcech není vyloučeno odchýlení se soudu od předchozí judikatury, avšak dojde-li k němu a navíc to účastník v řízení namítá, musí soud důvody tohoto svého odchýlení řádně a přesvědčivě vysvětlit.

(Nález Ústavního soudu České republiky sp.zn. II.ÚS 387/18, ze dne 17.8.2018)

Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti stěžovatele Ing. V.W., zastoupeného JUDr. V. Z., advokátem se sídlem P., proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. října 2017 č. j. 55 Co 140/2017-303, tak, že rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 11. října 2017 č. j. 55 Co 140/2017-303 bylo porušeno stěžovatelovo právo na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Toto rozhodnutí se proto ruší.

Z odůvodnění:

I. Předchozí průběh řízení

1. Stěžovatel ústavní stížností napadl v záhlaví uvedené rozhodnutí Městského soudu v Praze s tím, že jím bylo porušeno jeho základní právo na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále "Listina").

2. Stěžovatel se v řízení před obecnými soudy domáhal náhrady škody od státu ve výši 38.329,50 Kč spočívající ve snížení hodnoty podílu stěžovatele na majetku podílového fondu Futurum Aurum ve výši rozdílu mezi částkou vynaloženou na nákup podílových listů a částkou, kterou stěžovatel na vyrovnání svého podílu obdržel v průběhu likvidace a insolvenčního řízení jako podíl na likvidačním zůstatku majetku podílového fondu Futurum Aurum. Obecné soudy shledaly porušení povinnosti státu při výkonu dohledu nad činností investiční společnosti FUTURUM a. s. (dále "investiční společnost"), jež spravovala podílový fond Futurum Aurum. Porušení povinnosti státu dle obecných soudů spočívá v tom, že stát nepřijal opatření dle zákona č. [248/1992](#) Sb. o investičních společnostech a investičních fondech (dále "zákon o investičních společnostech a investičních fondech"). Dle obecných soudů Ministerstvo financí porušilo povinnost uložit sankci v zákonem stanovené lhůtě, nejpozději do 30. 11. 1995. Důsledkem tohoto porušení byl pak stav, kdy po tomto dni mohla investiční společnost vykonávat svoji činnost, nadále prodávat podílové listy a nakládat s majetkem v podílovém fondu. Obecné soudy ohledně této otázky uzavřely, že stát odpovídá za škodu vzniklou trvalým znehodnocením podílových listů investiční společností nakoupených po 30. 11. 1995.

3. Obvodní soud pro Prahu 1 (dále též "soud prvního stupně") v rozhodnutí ze dne 30. 11. 2016 č. j. 23 C 212/2009 - 263 konstatoval, že stěžovateli vznikla škoda, a to majetková újma spočívající ve snížení hodnoty podílu stěžovatele na majetku podílového fondu ve shora popsané výši. Soud prvního stupně ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že stát odpovídá za škodu, jež stěžovateli vznikla v důsledku toho, že investiční společnosti nebylo odňato povolení podle § 8 zákona o investičních společnostech a investičních fondech již ke dni 30. 11. 1995. Soud prvního stupně tedy uzavřel, že

stát odpovídá stěžovateli za škodu vzniklou trvalým znehodnocením podílových listů nakoupených po tomto datu.

4. Soud prvního stupně se vedle prokázání vzniku škody zabýval také otázkou prokázání nabytí podílových listů. Ve svém rozhodnutí doslovně uvedl: "že stěžovatel zakoupil 11 ks podílových listů. 5 ks podílových listů AAA 004037-41 ze dne 17. 10. 1995. Současně v tento den stěžovatel uzavřel s 1FSK [investiční společností] termínovanou kupní smlouvu o koupi těchto podílových listů, přičemž splatnost kupní ceny podle této termínované smlouvy byla ujednána k okamžiku předání těchto podílových listů, k předání podílových listů pak strany ujednaly odkládací podmínku 12 měsíců ode dne podpisu smlouvy. Převod vlastnického práva měl pak dle kupní smlouvy nastat převzetím podílových listů. První termínovaná kupní smlouva ze dne 17. 10. 1995 se vztahuje k podílovým listům AAA 004037-41 za cenu 55.500 Kč. Další termínovaná kupní smlouva má číslo 3A 002215 je z 20. 11. 1995 na kupní cenu 11.100 Kč. Další termínovaná kupní smlouva je z 14. 12. 1995 na částku 55.500 Kč a týká se podílových listů AA 012509-13."

5. Soud prvního stupně zamítl žalobní návrh stěžovatele na náhradu skutečné škody, jež vznikla znehodnocením podílových listů nakoupených přede dnem 1. 12. 1995 a konstatoval, že stěžovatel uzavřel jednu termínovanou smlouvu po 30. 11. 1995, a to dne 14. 12. 1995. Stěžovatel však dle soudu prvního stupně neprokázal, zda nabyl podílové listy od investiční společnosti a kdy je nabyl. Tuto skutečnost lze dle soudu prvního stupně prokázat pouze příjmovými doklady, které někteří podílníci mají k dispozici.

6. Stěžovatel proti rozhodnutí soudu prvního stupně podal odvolání k Městskému soudu v Praze (dále "odvolací soud"), který přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, včetně předchozího řízení dle § 212, § 212a odst. 6 občanského soudního řádu. Odvolací soud neshledal odvolání stěžovatele důvodným a jeho odvolání napadeným rozhodnutím ze dne 11. 10. 2017 zamítnul. V ústavní stížnosti napadeném rozhodnutí se odvolací soud ztotožnil se závěry soudu prvního stupně ohledně neprokázání nabytí podílových listů po 30. 11. 1995 stěžovatelem. Odvolací soud ohledně této otázky tedy shodně se soudem prvního stupně uzavřel, že nebylo zjištěno, zda a kdy stěžovatel podílové listy nabyl a uhradil za jejich pořízení kupní cenu. S ohledem na tyto závěry dle odvolacího soudu soud prvního stupně nepochybil, když žalobu na náhradu skutečné škody zamítl jako nedůvodnou.

II. Řízení před Ústavním soudem

7. Stěžovatel ve své ústavní stížnosti poukázal na to, že dne 11. 10. 2017 odvolací soud v řízení vedeném pod sp. zn. 55 Co 255/2017 potvrdil rozhodnutí soudu prvního stupně ze dne 5. 4. 2017, č. j. 39 C 94/2009-484, v němž bylo rozhodnuto o žalobách podílníků investiční společnosti, kteří byli poškozeni shodně jako stěžovatel. Stěžovatel v ústavní stížnosti namítnul, že žalobci v řízení před odvolacím soudem vedeném pod sp. zn. 55 Co 255/2017 prokázali nabytí podílových listů pouze termínovou kupní smlouvou a soud prvního stupně i soud odvolací vzaly za prokázané, že téhož dne došlo k nabytí podílových listů poškozenými. V tomto řízení přitom někteří další poškození prokazovali nabytí podílových listů i příjmovým pokladním dokladem. Ve stejný den rozhodnul stejný senát odvolacího soudu ve věci stěžovatele a potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ze dne 30. 11. 2017, neboť se ztotožnil s jeho závěrem o neprokázání nabytí podílových listů stěžovatelem po 1. 12. 1995. Stěžovatel namítal, že se odvolací soud nevypořádal s odlišností skutkového hodnocení provedených důkazů v řízení, které projednával pouhou hodinu před vynesením ústavní stížností napadeného rozsudku.

8. Rozhodnutí odvolacího soudu bylo pro stěžovatele překvapivé také z toho důvodu, jelikož měl za to, že odvolací soud rozhodne v souladu s rozhodnutími odvolacího soudu předestřeny v odvolání stěžovatele, přičemž s touto argumentací se odvolací soud ve svém rozhodnutí ani nijak nevypořádal.

Stěžovatel tedy ve své ústavní stížnosti namítal, že se odvolací soud nelyžoval s jeho námitkami uvedenými v jeho odvolání a hodnotil dvě totožné skutkové situace rozdílným způsobem, navíc v do očí bijícím rozestupu jedné hodiny a při rozhodování téhož senátu. V daném případě tak jde o rozhodování odvolacího soudu se zcela zřetelnými prvky libovůle při hodnocení důkazů a mechanické potvrzení rozhodnutí soudu prvního stupně, při nelyžování se s relevantními odvolacími námitkami stěžovatele.

9. Ústavní soud si vyžádal spis stěžovatele vedený soudem prvního stupně sp. zn. 23 C 212/2009 a dále spis téhož soudu vedený v obdobné věci sp. zn. 39 C 94/2009 a vyzval účastníky řízení, aby se vyjádřili k ústavní stížnosti a k těm se pak ve své replice vyjádřil i stěžovatel.

10. Ze spisu stěžovatele sp. zn. 23 C 212/2009 Ústavní soud zjistil, že rozsudek soudu prvního stupně ze dne 17. 2. 2016 č. j. 23 C 212/2009-205 byl zrušen usnesením odvolacího soudu ze dne 23. 8. 2016 č. j. 55 Co 318/2016-240, neboť dle judikatury Nejvyššího soudu, mělo být v této věci jednáno jako s organizační složkou státu s Ministerstvem financí (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 2. 2016 sp. zn. 30 Cdo 2362/2015). Soud prvního stupně ve věci stěžovatele rozhodnul podruhé rozsudkem ze dne 30. 11. 2016. Ze soudního spisu Ústavní soud zjistil, že stěžovatel ohledně prokázání skutečnosti shodného data nákupu podílových listů a data uzavření termínové kupní smlouvy již ve svém odvolání poukázal na předchozí rozhodnutí soudu prvního stupně a odvolacího soudu, jež vzaly u některých žalobců v obdobných věcech za prokázané datum nabytí podílových listů již jen z termínových kupních smluv. Zároveň v těchto řízeních (na rozdíl od řízení ve věci stěžovatele) nebylo k tíži žalobců, že toto datum nákupu nedoložili také příjmovými doklady.

11. Aby Ústavní soud prověřil i skutkově podobné řízení, kterým stěžovatel argumentoval v ústavní stížnosti, vyžádal si spis Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 39 C 94/2009. Z tohoto spisu Ústavní soud zjistil, že strana žalobců i strana žalovaná podaly dovolání, o kterém bude teprve dovolací soud rozhodovat. Soud prvního stupně měl v tomto řízení za prokázaný den nákupu podílových listů buď příjmovým dokladem, nebo termínovými kupními smlouvami, které žalobci podepisovali ve stejný den, kdy nakoupili podílové listy. Tento svůj závěr učinil soud prvního stupně jednak z toho, že pokud byly předloženy příjmové doklady, datum se shodovalo s datem termínové kupní smlouvy a jednak z toho, že z logiky věci vyplývá, že to byly právě tyto termínované kupní smlouvy, slibující 25% zisk, které žalobce motivovaly k nákupu podílových listů. V rozhodnutí č. j. 55 Co 255/2017-549 ze dne 11. 10. 2017 odvolací soud zopakoval názor soudu prvního stupně a s tímto se také ztotožnil.

12. Odvolací soud se k argumentaci stěžovatele uvedené v ústavní stížnosti vyjádřil tak, že sledává rozdíl v obou řízeních rozhodovaných senátem 55 Co odvolacího soudu v tom, jak žalobci prokázali tvrzení o nákupu podílových listů po 30. 11. 1995. V řízení u soudu prvního stupně sp. zn. 39 C 94/2009 (sp. zn. odvolacího soudu 55 Co 255/2017) bylo toto tvrzení prokázano u některých žalobců, avšak v řízení, jež je předmětem ústavní stížnosti, odvolací soud sledal, že se tato skutečnost nepodařila stěžovateli prokázat. Odvolací soud uvedl, že se nedomnívá, že by rozsudkem ze dne 11. 10. 2017 bylo porušeno právo stěžovatele na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. Listiny. Rozsudek byl odůvodněn a sama okolnost, že se stěžovatel domnívá, že určitá skutková otázka měla být posouzena jinak, není dostačující.

13. Vedlejší účastník se k ústavní stížnosti stěžovatele vyjádřil v tom smyslu, že otázka nabytí podílových listů podílníků investiční společnosti je specifická u každého jednotlivého podílníka. Nelze uzavřít, že každý z podílníků prokazuje nabytí podílových listů stejnými důkazy stejné kvality, tak jako je to i zde v posuzovaném případě. Soudy proto musí vždy přistupovat při posuzování konkrétních věcí jednotlivě a zároveň s ohledem na veškeré okolnosti případu, což dle vedlejšího účastníka odvolací soud v posuzovaném případě učinil, neboť v tomto řízení byla podstatná mimo jiné žalovanou namítaná skutečnost, že žalobcem navržené důkazy neprokazovaly, že nabytí podílové listy

od dotčené investiční společnosti. Je potom plně v intenci odvolacího soudu, jak dotčené důkazy zhodnotí, potažmo jakou váhu jim při rozhodování ve věci přisoudí. Dle vedlejšího účastníka by se v opačném případě jednalo o zásah do nezávislosti soudů a jejich rozhodování.

14. Stěžovatel ve své replice uvedl, že odvolací soud ani ve svém vyjádření k ústavní stížnosti nevysvětlil, proč hodnotil prokázání data nákupu podílových listů prostřednictvím termínovaných kupních smluv v různých případech odlišně ani proč se nevypořádal s odvolacími námitkami stěžovatele.

III. Hodnocení Ústavního soudu

15. Ústavní soud posoudil splnění podmínek řízení a dospěl k závěru, že ústavní stížnost je přípustná (§ 75 odst. 1 a contrario zákona č. [182/1993](#) Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, dále jen "zákon o Ústavním soudu"), byla podána včas (§ 72 odst. 3 zákona o Ústavním soudu) a splňuje ostatní náležitosti vyžadované zákonem [§ 30 odst. 1, § 72 odst. 1 písm. a) zákona o Ústavním soudu].

16. Po zvážení argumentace obsažené v ústavní stížnosti a ve vyjádřeních účastníků řízení, jakož i obsahu napadených rozhodnutí, dospěl Ústavní soud k závěru, že ústavní stížnost je důvodná.

17. Ústavní soud předně zdůrazňuje, že v souladu s čl. 83 Ústavy je jeho posláním ochrana ústavnosti, především ochrana práv a svobod zaručených akty ústavního pořádku, zvláště pak Listinou. I když toto široce pojaté vymezení ochrany ústavnosti nevyčerpává úlohu a funkce, které Ústavní soud zastává a které plní v rámci ústavního systému České republiky, znamená však, že v procesu rozhodování o ústavních stížnostech dle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy, neposuzuje a ani posuzovat nemůže otázku možného porušení práv fyzických a právnických osob, která vyplývají z práva podústavního, neboť k tomu jsou povolány soudy obecné (čl. 90 Ústavy). Do rozhodovací činnosti obecných soudů je tudíž Ústavní soud oprávněn a povinen zasáhnout jen tehdy, jestliže porušením podústavního práva došlo současně i k porušení základního práva nebo svobody, například ústavně nekonformním výkladem či aplikací pramene práva. Je tak oprávněn a povinen ověřit, zda v souvislosti s řízením, které předcházelo napadenému soudnímu aktu, byly dodrženy ústavní limity, zejména jestli v důsledku svévole nedošlo k extrémnímu vybočení z nich [viz např. nálezy sp. zn. III. ÚS 606/04 ze dne 15. 9. 2005 (N 177/38 SbNU 421), sp. zn. III. ÚS 151/06 ze dne 12. 7. 2006 (N 132/42 SbNU 57), sp. zn. IV. ÚS 369/06 ze dne 7. 11. 2006 (N 206/43 SbNU 303) nebo sp. zn. III. ÚS 677/07 ze dne 1. 11. 2007 (N 179/47 SbNU 371)]; všechna rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>].

18. Jak Ústavní soud ve své judikatuře opakovaně zdůrazňuje, nezávislost rozhodování soudů se uskutečňuje v ústavním a zákonném procesně právním a hmotněprávním rámci. Procesně právní rámec představují především principy řádně vedeného soudního řízení, jak vyplývají z čl. 36 a násl. Listiny. Součástí ústavních záruk spravedlivého proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny je také požadavek náležitého odůvodnění soudních rozhodnutí [srov. nálezy sp. zn. III. ÚS 84/94 ze dne 20. 6. 1995 (N 34/3 SbNU 257) nebo nálezy sp. zn. Pl. ÚS 1/03 ze dne 11. 2. 2004 (N 15/32 SbNU 131; 153/2004 Sb.)]. Povinnost obecných soudů řádně odůvodnit svá rozhodnutí znamená, mimo jiné, logickým způsobem se vypořádat s argumentací uplatněnou účastníky v řízení. Jen tak může být odůvodnění rozhodnutí soudu přesvědčivé a legitimní [nálezy ze dne 17. 8. 2005 sp. zn. I. ÚS 403/03 (N 160/38 SbNU 277); ze dne 11. 2. 2004 sp. zn. Pl. ÚS 1/03 (N 15/32 SbNU 131; 153/2004 Sb.) nebo nálezy sp. zn. III. ÚS 1687/17 ze dne 23. 8. 2017]. Odůvodnění rozhodnutí musí být takové kvality, aby byly účastníkům řízení zprostředkovány úvahy soudu, jež byly relevantní pro výsledek řízení, a tím byl umožněn také přezkum soudního rozhodnutí z hlediska zákonnosti i věcné správnosti. Pro přesvědčivost soudního rozhodnutí je klíčové, aby soudy reagovaly na substantivní argumenty a

námítky stěžovatelů a aby vysvětlily, proč je nepřijaly.

19. Předvídatelnost soudního rozhodování, zákaz svévolného rozhodování a ochrana legitimního očekávání účastníků náleží dle judikatury Ústavního soudu mezi základní zásady spravedlivého procesu [srov. nález sp. zn. IV. ÚS 2738/10 ze dne 23. 11. 2010 (N 235/59 SbNU 391); nález sp. zn. II. ÚS 2570/10 ze dne 28. 5. 2013 (N 95/69 SbNU 457) nebo nález sp. zn. III. ÚS 1561/13 ze dne 3. 4. 2014 (N 52/73 SbNU 59)]. Ústavní soud v tomto kontextu také připomíná, že ke znakům právního státu patří princip právní jistoty a z něj plynoucí princip ochrany oprávněné důvěry v právo, který zahrnuje především efektivní ochranu práv všech právních subjektů ve stejných případech shodným způsobem a předvídatelnost postupu státu a jeho orgánů včetně soudů. Z těchto principů nevyplývá kategorická neměnnost výkladu či aplikace práva, nýbrž požadavek, aby změna interpretace či aplikace práva byla s ohledem na konkrétní okolnosti předvídatelná, nebo aby tato změna byla alespoň transparentně odůvodněna a opírala se o akceptovatelné racionální a objektivní důvody, které přirozeně reagují i na právní vývody předtím v rozhodovací praxi stran té které právní otázky uplatňované. Pouze takto transparentně vyložené úvahy, odůvodňující rozdílný postup nezávislého soudu, vylučují libovůli při aplikaci práva [srov. např. nález sp. zn. III. ÚS 470/97 ze dne 25. 11. 1999 (N 163/16 SbNU 203), nález sp. zn. III. ÚS 252/04 ze dne 25. 1. 2005 (N 16/36 SbNU 173)]. Předvídatelnost soudního rozhodnutí je významným principem soudního rozhodování v demokratickém právním státě a ústavně chráněnou zárukou spravedlivého procesu. Význam principu předvídatelnosti soudního rozhodování připomněl Ústavní soud také v nálezu sp. zn. I. ÚS 1663/16 ze dne 30. 11. 2016. V tomto nálezu Ústavní soud konstatoval, že není myslitelné, aby dva žalobci (sourozenci) uplatňující shodný restituční nárok za takřka identických okolností obdrželi od soudů navzájem protikladná rozhodnutí.

20. Ústavní soud v souladu s výše uvedenými principy a východisky konstatuje, že ani ve skutkově podobných věcech není vyloučeno odchýlení se soudu od předchozí judikatury, avšak dojde-li k němu a navíc to účastník v řízení namítá, musí soud důvody tohoto svého odchýlení řádně a přesvědčivě vysvětlit. V případě, že soud nenaplní tuto svou povinnost, jedná se o porušení principu předvídatelnosti soudního rozhodnutí a ochrany legitimního očekávání účastníků a tím také porušení ústavně chráněného práva na spravedlivý proces.

21. Stěžovatel ve svém odvolání poukázal na rozhodnutí odvolacího soudu, jež vzal u některých žalobců v obdobných věcech za prokázané datum nabytí podílových listů již jen z termínových kupních smluv. Tato okolnost byla hodnocena jinak než ve věci stěžovatele také v řízení o totožném problému pod sp. zn. 55 Co 255/2017 (viz bod 11), ve kterém bylo rozhodnuto odvolacím soudem tentýž den jako ve věci stěžovatele. Ústavní soud konstatuje, že odvolací soud měl povinnost vypořádat se s argumentací stěžovatele ohledně předchozích rozhodnutí v obdobné věci a měl předložit dostatečně přesvědčivou argumentaci, proč ve věci stěžovatele rozhoduje jinak než ve skutkově obdobných případech. Odvolací soud tedy měl vysvětlit, proč z termínované smlouvy uzavřené mezi stěžovatelem a investiční společností ze dne 14. 12. 1995 nevyplývá nabytí podílových listů, zatímco z termínovaných smluv předložených jako důkazy v řízení vedeném pod sp. zn. 55 Co 255/2017 a řízeních uvedených v odvolání stěžovatele tuto skutečnost odvolací soud dovodil. Odvolací soud se v řízení sp. zn. 55 Co 255/2017 ztotožnil s jedním závěrem soudu prvního stupně a hodinu na to rozhodl ve věci stěžovatele stejný senát rozdílně, přičemž nevysvětlil, proč nebylo možné z termínové smlouvy uzavřené stěžovatelem po 30. 11. 1995 dovodit nabytí podílových listů, ke kterým se tato smlouva vztahovala, a to také po tomto datu.

22. Při hodnocení této ústavní stížnosti vychází Ústavní soud z obecných principů, jak jsou vymezeny výše, a proto připomíná, že i pro právě posuzovanou věc platí, že se odvolací soud mohl odchýlit od svého předchozího rozhodnutí, zejména pokud nejde o ustálenou judikaturu, je však jeho povinností toto své odchýlení náležitě vysvětlit. V nyní posuzovaném případě se odvolací soud nijak nevypořádal

s argumentací stěžovatele předloženou v jeho odvolání a tudíž ani nevyložil, proč ve věci stěžovatele rozhodl jinak. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí také nijak neplyne, že by senát odvolacího soudu jakkoliv vyložil změnu hodnocení důkazů v řízení stěžovatele oproti řízení, které bylo rozhodnuto stejným senátem hodinu před ním. Ani ve vyjádření k ústavní stížnosti odvolací soud neosvětlil úvahy, které ho vedly k tomu, že se ztotožnil s rozdílnými závěry učiněných soudy prvního stupně ve skutkově obdobných případech. Lze uzavřít, že nezdůvodněné odchýlení se od očekávaného výkladu podústavního práva nese prvky nepřijatelné libovůle a nepředvídatelnosti soudního rozhodování, které v ústavní rovině představuje porušení práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny.

23. Z důvodu porušení čl. 36 odst. 1 Listiny Ústavní soud podle § 82 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu ústavní stížnosti vyhověl a napadený rozsudek městského soudu podle § 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu zrušil.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušování řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)
- [Ustanovení zástupce](#)
- [Náhrada škody](#)